

Следъ две недѣли тѣ се върнаха. Менѣ ми свѣтнаха очитѣ, като го видѣхъ. Два дни следъ тѣхъ стигна и единъ билюкъ говеда. Зарадъ тѣхъ бѣха ходили по Загорето. Съ оня златиченинъ пѣкъ бѣха станали ортаци. Доведоха си отъ Загорето и говедаре. И щомъ достигнаха говедата, изкараха ги по планината.

Напоконъ зафанаха да ходятъ не знамъ по кои мѣста да ги продаватъ пѣкъ. Отъ Загорето идѣха, та докарваха говеда; подържатъ ги малко, похранятъ ги, па ги откаратъ нанѣкжде.

Така си зафана той една търговия, дето не може да бжде по-добра.

— Много ми върви, мамо! казваше ми понѣкога Златко. — Да съмъ знаелъ, та да не съмъ се губилъ толкова по Стамболъ.

Хубава е нашата земя! Храни добре работнитѣ хора!

